

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 3To/57/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6221010227
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 08. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mário Šulej
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6221010227.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mária Šuleja a sudcov JUDr. Petra Kvietka a JUDr. Štefana Nováka, LL.M., na verejnom zasadnutí dňa 10. augusta 2022 v trestnej veci obžalovaného A. L. za prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák., o odvolaniach obžalovaného a okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš zo dňa 31.03.2022, sp. zn. 3T/80/2021 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolania obžalovaného A. L. a okresného prokurátora z a m i e t a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresného súdu bol obžalovaný A. L. uznaný za vinného z prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa XX.XX.XXXX o XX.XX h v meste K. D. na ul. I. pod vplyvom alkoholu vošiel do bytového domu, zapísaného na LV č. XXXX, nachádzajúcom na par. č. XXXX, súp. č. XX, na II. poschodie pred byt situovaný vľavo, ktorého vlastníčkou je K. Z., kde si následne bez povolenia otvoril neuzamknuté vchodové dvere na uvedenom byte a zostal tam stáť na prahu dverí, kde sa opieral o tvorené dvere a zárubňu, keď z vnútorných priestorov bytu pristúpil k nemu Z. D., ktorý je druhom K. Z. so slovami „čo sa deje a čo potrebuješ?“ a následne pred ním zatvoril dvere, ktoré si po chvíli A. L. opäť otvoril a vstúpil do vnútorných priestorov bytu a to konkrétne do chodby, kde začal vulgárne nadávať na Z. D. a K. Z., čo obidvaja počuli a keď ku nemu pristúpil Z. D., tak A. L. sa pravou rukou v pästi zahnal smerom na jeho hlavu, pričom ho chcel udrieť, čo sa mu však nepodarilo, na čo Z. D. zareagoval tak, že ho 1x chodidlom nohy kopol do oblasti hlavy - tváre, po čom A. L. zostal naďalej stáť na nohách a následne ho Z. D. a K. Z. opakovane vyzývali, aby opustil ich obydlie, čo však A. L. nerešpektoval a zotrval tam asi 4 minúty, odkiaľ ho napokon Z. D. spoločne s K. Z. na silu vytláčili cez otvorené dvere na chodbu bytového domu, kde na nich A. L. vulgárne nadával a v agresívnom správaní pokračoval aj v priestoroch chodby, kde sa na Z. D. opäť zahnal päťou pravej ruky, ktorý sa však jeho úderu vyhol, ale udrel vedľa stojacu K. Z. do oblasti pravej ruky - do lakt'a, čo keď Z. D. uvidel, tak ho 1x kopol chodidlom do oblasti hlavy - tváre, následne na to z predmetného bytu vybehol aj ich syn Z. O. D., ktorý keď bežal dole schodmi popri A. L. pre pomoc, tak ho A. L. 1x päťou pravej ruky udrel do oblasti hrudníka a týmto konaním A. L. spôsobil Z. O. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom K. D., I. č. XXX/XX ľahké zranenie a to pomliaždenie hrudníka vľavo v oblasti II - II rebra, ktoré zranenie si vyžadovalo hospitalizáciu v B. L. nemocnici s poliklinikou v I. I. od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX s dobou liečby do 7 dní a bez PN, K. Z., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom K. D., I. č. XXX/XX spôsobil ľahké banálne zranenie, pričom aj zo záverov znaleckého posudku znalca z odboru traumatológie vyplynulo, že nebola PN vôbec nutná a Z. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom K. D. I. č. XXX/XX, neboli spôsobené žiadne zranenia.

Za to mu bol podľa § 364 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 37 písm. h) Tr. zák., § 38 ods. 2, 4 Tr. zák., § 42 ods. 1 Tr. zák. uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák., § 50 ods. 1 Tr. zák. mu bol výkon trestu odňatia slobody podmienične odložený na skúšobnú dobu 24 mesiacov.

Podľa § 42 ods. 1 Tr. zák. bol zrušený výrok o treste z trestného rozkazu Okresného súdu Veľký Krtíš č. k. XXT/XX/XXXX - XX zo dňa XX. XX. 2020, právoplatný 19. 09. 2020, ktorým bol pri uznaní viny za prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 4 mesiace s podmieničným odkladom na skúšobnú dobu 15 mesiacov, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu ku ktorej došlo zrušením stratili podklad. Podľa § 287 ods. 1, 2 Tr. por. mu bola uložená povinnosť nahradiť poškodenej K. Z., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom K. D., I. XXX/XX, škodu vo výške XXX, 20,- Eur.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný odvolanie prostredníctvom svojho obhajcu písomným podaním doručeným okresnému súdu dňa 11.04.2022, ktoré odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu ďalším písomným podaním doručeným okresnému súdu dňa 24.06.2022, a to proti výrokom o vine, o treste a o náhrade škody.

Najprv poukázal na výrokovú časť napadnutého rozsudku, ako aj jeho odôvodnenie, s ktorými sa však nestotožnil. Argumentoval tým, že v uvedený deň nevošiel do chodby predmetného bytu, ktorého majiteľkou je K. Z.. Po tom, čo zaklopal, ku dverám pristúpil Z. D. a za ním K. Z., bez toho, aby stihol čokoľvek povedať, Z. D. na neho zaútočil tak, že ho chodidlom kopol do oblasti tváre, rovno do nosa, v dôsledku čoho spadol na zem, kde na chvíľu stratil vedomie. Z nosa mu tiekla krv, čo potvrdilo aj lekárske ošetrenie. Poškodení K. Z. a Z. D. na neho podali trestné oznámenie len z toho dôvodu, aby nepodal trestné oznámenie on na nich, resp. na Z. D. za prečin ublíženia na zdraví, keďže tento mu spôsobil zranenia a zaútočil na neho ako prvý. O takomto priebehu skutku svedčí aj to, že poškodeným boli spôsobené len drobné zranenia, ktoré ich neobmedzovali v bežnom spôsobe života.

B. do pozornosti výpoveď svedkyne mal. D. G., ktorá celý konflikt sledovala, pričom uviedla, že sa odohrával na chodbe a nesúhlasil s hodnotením jej výpovede zo strany okresného súdu, podľa ktorého sa mu snažila pomôcť, nakoľko je jej príbuzným.

K. k tomu navrhol, aby krajský súd napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a sám podľa § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodol tak, že ho podľa § 285 písm. a) Tr. por. spod obžaloby oslobodí.

Proti napadnutému rozsudku podal odvolanie aj okresný prokurátor písomným podaním doručeným okresnému súdu dňa 01.04.2022, ktoré odôvodnil ďalším písomným podaním doručeným okresnému súdu dňa 22.04.2022, a to proti výroku o treste v neprospech obžalovaného.

Najprv poukázal na výrokovú časť rozsudku, s ktorou sa však vo výroku o uloženom treste nestotožnil, keďže obžalovanému nemal byť uložený súhrnný trest a v tomto smere nesúhlasil ani s jeho odôvodnením. Okresný súd nerešpektoval zásady na ukladanie trestov, nezobral do úvahy všetky skutočnosti vyplývajúce z predchádzajúcich odsúdení obžalovaného, a z tohto dôvodu rozhodol o uložení súhrnného trestu predčasne.

Z odpisu registra trestov bolo zrejmé, že obžalovaný bol doposiaľ sedemkrát súdom trestaný, naposledy trestným rozkazom Okresného súdu Veľký Krtíš zo dňa 04.09.2020, sp. zn. 10T/65/2020, právoplatným dňa 19.09.2020. Uloženie súhrnného trestu obžalovanému prichádzalo do úvahy práve vo vzťahu k tomuto trestnému rozkazu, nakoľko sa obžalovaný prejednávaneho konania dopustil dňa 29.08.2020, teda skôr ako bol vyhlásený. Týmto trestným rozkazom bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody vo výmere 4 mesiace, výkon ktorého mu bol podmienične odložený na skúšobnú dobu 15 mesiacov, t.j. do 20.12.2021. Súd prvého stupňa rozhodoval v tejto trestnej veci až dňa 31.03.2022, čiže po uplynutí skúšobnej doby podmieničného odsúdenia v predchádzajúcej trestnej veci, a preto bolo jeho rozhodnutie predčasné. Správne mal postupovať tak, že by k ukladaniu trestu pristúpil až potom, ako by bolo rozhodnuté o tom, či sa obžalovaný v skúšobnej dobe podmieničného odsúdenia osvedčil, resp. neosvedčil. Až po ustálení tejto skutočnosti bude možné pristúpiť k ukladaniu trestu za prejednávanú trestnú činnosť.

Vzhľadom k tomu navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku o treste a vec mu vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie.

Na verejnom zasadnutí, ktoré bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného a poškodených, prokurátor krajskej prokuratúry zotrval na písomných dôvodoch odvolania. V konečnom dôsledku navrhol, aby krajský súd napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil vo výroku o treste a vec mu vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie.

Obhajca obžalovaného taktiež zotrval v plnom rozsahu na písomných dôvodoch odvolania. Zdôraznil, že poškodení bývajú oproti polícii a evidentne sa zľakli, že obžalovaný na nich môže podať trestné oznámenie, keďže bol napadnutý, a preto sa sami rozhodli podať trestné oznámenie na obžalovaného skôr. V konečnom dôsledku navrhol zrušiť napadnutý rozsudok okresného súdu v celom rozsahu s tým, aby odvolací súd rozhodol sám tak, že obžalovaného podľa § 285 písm. a) Tr. por. spod obžaloby oslobodí.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací zistil, že odvolania podali obžalovaný a okresný prokurátor ako oprávnené osoby v zákonnej lehote, proti rozhodnutiu, proti ktorému boli prípustné. Následne preskúmal v intenciách § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov o vine, o treste a o náhrade škody, proti ktorým odvolatelia podali odvolania. Na chyby, ktoré neboli odvolaniami vytykané, by prihliadol len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., čo však zistené nebolo. Po uvedenom procesnom postupe dospel k záveru, že odvolania obžalovaného a okresného prokurátora neboli podané dôvodne.

Súd prvého stupňa, pri dodržaní procesného postupu a rešpektovaní práva obžalovaného na obhajobu, rozhodol na hlavnom pojednávaní v súlade s výsledkami vykonaného dokazovania. V tomto smere vykonané dôkazy správne vyhodnotil a to jednotlivo, ako aj v ich súhrne, odôvodnenie jeho rozhodnutia zodpovedá všetkým hľadiskám obsiahnutým v ust. § 168 ods. 1 Tr. por., prejednávanej prípadu venoval náležitú pozornosť a nemožno mu v tomto smere nič podstatné vyčítať. Stručne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa správal pri hodnotení vykonaných dôkazov tiež vtedy, ak si navzájom čiastočne odporovali. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zároveň zistiteľné, akými právnymi úvahami sa prvostupňový súd správal, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušného ustanovenia zákona v otázke viny obžalovaného a správne postupoval, keď ho v konečnom dôsledku uznal za vinného z prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák. Krajský súd v podrobnostiach poukazuje na odôvodnenie rozsudku okresným súdom, najmä na strane č. 5, s ktorým sa v prevažnej časti stotožnil. V rámci odvolacieho konania bola venovaná pozornosť aj odvolacím námietkam obidvoch odvolateľov, ktoré však nebolo možné akceptovať v takom rozsahu, ktorý by viedol k inému meritórnemu rozhodnutiu vo výrokoch o vine, o treste alebo o náhrade škody.

Odvolací súd konštatuje, že z vykonaného dokazovania nepochybne vyplynulo, že obžalovaný spáchal skutok tak, ako bol ustálený prvostupňovým súdom, ktorý zodpovedal skutkovým zisteniam uvedeným už v obžalobe. Obžalovaný priznal, že v predmetný deň bol pod určitým vplyvom alkoholu, pričom mal v úmysle dohovoriť poškodenej K. Z. ohľadne svojej sesternice, ktorá býva v byte pod ňou. V ďalšej časti priebehu skutku sa už však snažil svoje konanie zľahčovať, neoprávnený vstup do bytu poškodenej, ako aj snahu o napadnutie poškodeného Z. D. a neoprávnené zotrvanie v byte, poprel. O. obhajobu v tomto smere vyvracajú výpovede priamych svedkov poškodených K. Z. a Z. D., ktorí v rozhodujúcich častiach vypovedali počas celého trestného konania konzistentne a krajský súd nezistil žiadny relevantný dôvod, pre ktorý by vypovedali až do takej miery v neprospech obžalovaného, ak by ustálené skutočnosti reálne neprežili, hoci nemožno prehliadnúť snahu poškodenej o dosiahnutie väčšej závažnosti zranenia oproti tomu, ktoré reálne utrpela. Ich výpovede v podstatných skutočnostiach potvrdzuje aj ďalší priamy svedok, ich syn mal. Z. O. D.. Z. vo výpovediach týchto svedkov existovali určité rozpory, konkrétne či poškodený Z. D. mal po napadnutí kopnúť obžalovaného jeden alebo dvakrát, ako aj v tom, či obžalovaný mal fyzicky napadnúť tiež mal. Z. O. D., tieto sami o sebe nespôsobujú nevierohodnosť výpovedí týchto svedkov, pretože išlo len o určité rozdielne detaily, ktoré navyše nemuseli vnímať všetci traja rovnako a nemajú žiadny vplyv na zhodnosť ich výpovedí v tom smere, že obžalovaný vošiel do predmetného bytu bez súhlasu akejkoľvek z oprávnených osôb, napriek výzvam, aby byt opustil, v ňom zotrval a v priebehu toho sa snažil fyzicky napadnúť poškodeného Z. D., súčasne poškodeným vulgárne nadával. V agresívnom verbálnom konaní pokračoval aj potom, čo bol poškodenými vytlačený z bytu na chodbu, kde sa snažil opätovne fyzicky napadnúť poškodeného Z. D., no zasiahol vedľa stojaciu poškodenú K. Z.. Následne fyzicky napadol aj ich syna Z. O. D., pričom tomuto poškodenému a poškodenej K. Z. spôsobil len ľahké zranenia. Na tomto jeho konaní nič nemení skutočnosť, že v priebehu skutkového deja bol sám dvakrát fyzicky atakovaný zo strany poškodeného Z. D..

Y., ktoré utrpeli obidvaja poškodení, objektivizovali lekárske správy a odborné vyjadrenia, a pokiaľ ide o poškodenú K. Z. len čiastočne aj závery znaleckého posudku z odvetvia traumatológie, o ktorého správnosti a úplnosti nemal krajský súd pochybnosti. Do úvahy bolo potrebné zobrať i to, že to bol obžalovaný, ktorý inicioval stretnutie s poškodenou, prišiel k jej bytu a chcel s ňou riešiť predošlý susedský spor, a nie naopak.

Pokiaľ ide o výpoveď svedkyne mal. D. G., táto síce vypovedala v prospech obžalovaného, avšak nemožno opomenúť, že je jeho príbuznou. Napriek tomu, že mala priamo vidieť celý skutok a potvrdila, že poškodený Z. D. kopol obžalovaného do oblasti tváre (čo však nebolo sporné), jej výpoveď nebolo možné považovať za dôveryhodnú nielen pre blízky vzťah k obžalovanému, ale najmä preto, že ďalší svedok A. K., ktorý bol v obytnom dome prítomný a počul krik, ktorý sa ozýval z chodby, uviedol, že sa nešiel presvedčiť, kto na koho kričí, pretože nechcel mať s hádajúcimi nič spoločné, pričom svedkyňa mal. D. G. bola najprv s ním v byte, až neskôr vyšla na chodbu, z čoho je zrejmé, že počiatočnú, z hľadiska trestnosti skutku, rozhodujúcu fázu, ktorá sa odohrala v byte poškodenej, ktorý sa nachádzal o poschodie vyššie, nemohla vidieť.

Súhrn vykonaných dôkazov vyznievajúcich v neprospech obžalovaného, ktoré na seba nadväzujú a dopĺňajú sa, po komplexnom zhodnotení, totiž nielenže vyvracia jeho obhajobu a skutočnosti vyplývajúce z dôkazov vyznievajúcich v jeho prospech, ale zároveň spoľahlivo a jednoznačne preukazuje, že obžalovaný spáchal skutok tak, ako bol ustálený okresným súdom, ktorý ho súčasne náležite právne kvalifikoval. Za danej dôkaznej situácie nebolo namieste aplikovať zásadu v pochybnostiach v prospech obžalovaného.

Pokiaľ ide o výrok o treste, obžalovaný na rozdiel od okresného prokurátora, podané odvolanie v tomto smere bližšie neodôvodnil. Odvolací súd sa však stotožnil aj s týmto výrokom prvostupňového súdu a poukazuje na jeho odôvodnenie na stranách č. 5 a 6. Okresný súd prihliadol na všetky podstatné skutočnosti, na ktoré bol povinný podľa Trestného zákona prihliadnúť, správne ustálil aj pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností na 0:1. V dôsledku toho mohol, po zvýšení dolnej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby podľa ust. § 38 ods. 4, 8 Tr. zák. o jednu tretinu, uložiť obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere od 1 roka až do 3 rokov. Taktiež správne prihliadol podľa ust. § 38 ods. 2 Tr. zák. aj na mieru závažnosti priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Tr. zák., ktorá bola menej významná, keďže obžalovaný už bol za prísnejší z trestných činov odsúdený, teda v tejto trestnej veci bol uznaný za vinného z menej závažného prečinu.

Uloženie súhrnného trestu odňatia slobody, ako najprísnejšieho druhu trestu, čo aj na dolnej hranici zvýšenej trestnej sadzby vo výmere 1 rok, bolo zákonné a dôvodné. Hoci mal obžalovaný za sebou kriminálnu minulosť, ohľadne prvých šiestich odsúdení sa na neho hľadí, akoby odsúdený nebol. Trest uložený pri siedmom odsúdení bol správne zrušený, a aj za prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák., ktorý bol prísnejším prečinom, mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody v tomto trestnom konaní. Zohľadňujúc predtým uvedené bolo v súlade so zákonom aj povolenie podmieneného odkladu výkonu tohto trestu na skúšobnú dobu, hoci už pri ukladaní predchádzajúcich trestov odňatia slobody obžalovanému, bolo takéto dobrodenie zákona použité. Najmä vzhľadom na osobu obžalovaného by uloženie iných, miernejších alternatívnych druhov trestov bolo neprimerane mierne.

Uloženie súhrnného trestu odňatia slobody v danej výmere, vrátane podmieneného odkladu jeho výkonu na uvedenú skúšobnú dobu, možno považovať za trest primeraný, ktorý zabezpečí v dostatočnej miere dosiahnutie účelu trestu, a zároveň obsahuje v primeranom rozsahu prvky represie, ako aj prvky individuálnej a generálnej prevencie, a takýto trest zodpovedá všetkým požiadavkám vyplývajúcim z ust. § 34 ods. 1, ods. 4 Tr. zák., a súčasne i z ďalších ustanovení, ktoré upravujú zásady ukladania trestov. Odvolacie námietky okresného prokurátora neboli za daného stavu akceptovateľné, pretože okresný súd súhrnný trest ukladal v súlade so zákonom, pričom správne vychádzal z právneho stavu, ktorý existoval v čase jeho rozhodovania, a nemal žiadny relevantný dôvod čakať na rozhodnutie o osvedčení, resp. nariadení výkonu trestu odňatia slobody v predchádzajúcej trestnej veci, z tohto dôvodu jeho rozhodnutie nebolo predčasné. Ohľadne predchádzajúceho odsúdenia príslušný súd v tomto smere ešte nerozhodol, pričom tak doposiaľ ani urobiť nemusel, keďže mu ešte neuplynula jednoročná zákonná lehota od skončenia skúšobnej doby podmieneného odsúdenia určená na takéto rozhodnutie, a zároveň preto ešte nemohla nastať ani tzv. fikcia neodsúdenia.

Pokiaľ ide o výrok o náhrade škody, obžalovaný podané odvolanie ani v tomto smere bližšie neodôvodnil. Okresný súd správne postupoval, keď obžalovanému uložil povinnosť nahradiť poškodenej K. Z. škodu vo výške 109,20 Eur, keďže táto si nárok riadne a včas uplatnila, čo do dôvodu, aj čo do výšky. Uvedená suma predstavuje tzv. bolestné, ktoré bolo určené znaleckým posudkom z odvetvia traumatológie (5 bodov za poškodenie na zdraví x 21,84 Eur). Obžalovaný spôsobil poškodenej škodu na zdraví výlučne

svojím zavinením a zodpovedá za ňu v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka (ust. § 420 ods. 1 a ust. § 444).

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Krajský súd po preskúmaní zákonnosti a odôvodnenosti napadnutých výrokov o vine, o treste a o náhrade škody, s poukazom na vyššie uvedené dôvody, o odvolaniach obžalovaného, ako aj okresného prokurátora, považujúc ich za nedôvodné, rozhodol v súlade s citovaným ustanovením Trestného poriadku, tak ako je to uvedené vo výrokovej časti rozsudku, a to pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.